

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCZLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:
BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 2 frt.
Fél évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

HIRHEDT SAKTEREK ARCZKÉPEI.

IX.

WAHRMANN MÓR.

(Képpel az első oldalon.)

A híres műbarát, a festészet lelkes pártfogója a jordán hölgyarczokon, s a művészet megvendéglője ingyenes koncertek kedvéért, a börzén ügyes papirmanipuláns és Budapest fővárosi országgyűlési jordánja. a kit azért küldött már évek óta oda a Lipótváros, hogy a hölgykarzat közönsége ne legyen kénytelen csupa formás arczokban gyönyörködni. — Országgyűlési működése az utóbbi években nagy há-lára kötelezte az egész magyar nemzetet, mert legalább felvilágosította arról, hogy a kormánya volta-képpen nem is kormány, a mely önállólag tudna működni, hanem csak kormányrud, a melyet azon-ban nem az országgyűlési többség tart a kezében. de annál erősebben a sakterpárt, Rothschild és a zsidó központi iroda. Mint igazán törül metszett sakter, nem tűrhette Istóczy felvilágosodott szelle-mét, a mely már-már hódítani kezdett a szabadelvű pártkörben, nekikírtott egy rozsdás piskelesszel, s bár golyója nem talált, mégis úgy kilötte a párt-körből hogy az soha sem fog oda többé visszata-lálni. De vajjon fog-e oda a jövő országgyűlésre maga Wahrmann Mór is visszasétálhatni? Nem so-kallták-e már meg keresztény választói kóserkedé-seit? Nem fogják-e odakiáltani: ne tovább jordán! Legyen már egyszer legalább fővárosunk tiszta tőle-tek. Én legalább reménylen, hogy megbukik. Ő pe-dig reményli, hogy bokros érdemeinél fogva, a me-lyeket mindezeideig kimutatni képes nem volt, újból

meg lesz választva lipótvárosi országgyűlési képvi-selőnek. Sőt már az ártatlan Lipótka számára feni is a sakterkést, hogy Eötvös Károly útmutatása szerint, a legszebben elbánhassék vele. Mert hi-ban, csak holtig tanul még maga a sakter is, nem csupán a rabbiner. Már pedig a világ valamennyi saktere és így e téren Wahrmann Mór is tanulhat batran Eötvös Károlytól a legrafinértabb jog-sak-tertől, a kinél különbet még napjainkig soha nem birtak felmutatni sem a Thalmud, sem a jordán mor-rál annálisai.

Ime, a mult évben alig fejezte ki Eötvös Ká-roly, a szomorú bár, de hirhelt eszterkedéseit, ez évben már ugyesen erzsébetezik, hogy jövőre sze-rencésen teréziázhasson. Sorba metszi szüzeinket, hogy azután Wahrmann Mór is elkészülvén az ő Lipótkájával, együttes erővel hozzá foghassanak a nemzeti nagy maczesz-sütéshez, a melyel a jövőre alakulandó tiszta sakter-miniszterium táplálását esz-közlendik. Jaj is lesz a szegény magyar nemzetnek, ha ezek valóban győzni találnak. Oh bár fordulna el tőlünk e keserű pohár! Kapná oda valahára az a politikai köszörűkő, a melyet oly leketlen czélokra hajtának, ugy a tizkormüket, hogy elmenne örökre a kedvök egy egész nemzet pusztulását, folyvást a leg-vakmerőbb eszközökkel elősegíteni.

Wahrmann Mór! Akadályozzon meg ebben a saját sakterkedésed!

Versbeszedett programmbeszéd.

Mit nekem a függetlenség?
Mit nekem a párt?
Már én nekem a változás
Ugy is mit sem árt.
Vannak álmaim nagyok,
Én Eötvös Károly vagyok.

A zsidókért minden perczben
Sakterré leszek,
Érdekökben a mit lehet
Mindent megteszek;
Népet, hazát elhagyok,
Én Eötvös Károly vagyok.

Mandátum kell minden áron,
Előre zsidó!
Elérkezett a legnagyobb
Liczitáció.
Küzdjete sakter lapok!
Én Eötvös Károly vagyok

E hazában mindent lehet
Ám csak merni kell;
Én velem meghódíthatja
Könnyen Izrael;
Előttem e cél ragyog,
Én Eötvös Károly vagyok.

Én teszem a pártomat majd
Kormány képessé.
Hogy a tárczához juthassak
Bárha kevéssé;
Tenni zsidókért fogok...
Én Eötvös Károly vagyok

Vagy ha nem jönnek velem a
Pártombéliek,
Akkor mint hegyhez Mohamed
Én magam megyek;
Kormánypárthoz átsapok,...
Én Eötvös Károly vagyok.

Az Erzsébetvárosban.

Eötvös Károly: Itthon van-e a nagyságos Stinkelesz Kóbi uraság?

Dajka: Nincs. De azért tessék csak bátran a kis Bendeguzeszt körülmélni.

Eötvös Károly: Mit akar velem? A követjelölttel csak nem miveltetnek ilyesmit?

Dajka: Úgy? Hát nem maga az Erzsébetvárosi sakter?

Jajtelesz és Pinkelesz.

Jajtelesz: Borátom! A Józsefvárosban az egész zsidópolitikának vége. Fölléptették Verhovayt.

Pinkelesz: Hiszen ott nincs nekünk képviselőjelöltünk?

Jajtelesz: Ej, dehogyan nincs. Hát a Szilágyi Dezső!

Pinkelesz: Még az eddigelé nem igen tette ki magát érettünk.

Jajtelesz: Igen ám, de titokban meggyőződünk a felől, hogy több sakter lakozik benne, mint Eötvös Károlyunkban, úgy hogy voltaképpen ő lett volna az a trójai ló, a kit belopva az országgyűlésbe, győzelemre segített volna minden legcsekélyebb jordán érdeket.

Józsefvárosi kortes nóta.

Képviselőnk Szilágyi volt,
De szörnyen meg habarodott;
Sakter lett, s én nem követem.
Verhovay a követem!

Hallod-e te milimáros,
Kit éllet a Józsefváros?
A haza igaz fiait:
Istóczyt és Verhovayt.

Zsidó nem hord a zsebébe,
Bátran nézhetek szemébe;
Ördög vigye el a máját,
Leszavazom a fajtáját.

Szilágyiék dicsekesznek,
Hogy sok szavazatot vesznek
Lélek vásárlást csinálnak
Aztán szépen odébb állnak.

József város tiszta népe
Nem megy pénzért soha lépre.
Sakter pénz és sakter láрма
Nem ér ottan mit se már ma.

Verhovay légy vezérünk!
Te vagy a mi büszkeségünk;
A te zászlód lobogásza
Maga az Isten áldása!

A zsidóiskolából.

Tanítító: Mit gondolsz Sámi jerek? Miért szoktam én néha előadás khűzben is dohányozni?

Tanítvány: Mert a nélkül nem thudna eleget khüpködni.

Mit nem tesz a név?

Árnyekos fasorok között,
Kint a város erdőben;
Három fán gavalléron
Akad meg majd minden szem.

Lóbórt húztak húsz év előtt
Lent valahol Szegeden,
Most pedig már nyargalásznak
Csupa teli véreken.

Az ő vérök szintén teli
Százféle hunczutsággal,
Ámde azért mit törődnek
Ők az egész világgal?

Az egyik ül Tisza lován
A másik a Trefortján;
Megtetőleg néznek végig
Az emberek csoportján.

Nagyon szelid lovat ülnek,
Vigan mondják: hep, hep, hep!
A fán gavallérságnál
E világon nincsen szebb!

Harmadiknak lova bokros:
Rug, vág, kapál és harap,
Istóczynak keresztelte
Bolondságból a minap.

És azóta nem is lehet
A jordánnak megülni,
Néhányszor már kénytelen volt
A porondra csücsülni.

Figyelmeztetik baráti:
Ne bolondozzál sokat,
Azon az Istóczy lovon
Kitöröd még a nyakad

Legjobb lesz, ha mentül előbb
Nevét megváltoztatod,
Mint mi tettünk: sakter névvel;
Biztosan nyargalhatod.

Lón tehát a paripának
Eötvös Károly a neve;
S lett a szörnyű tüzes ménből
Azonnal jámbor gebe.

Mindent egy mandátumért!

S ó l e m : Gatt, der gerechte! Micsada paprika jancsi vezetsz the a kharodon?

H á j e m : Halgass! Itát nem látolsz, hogy ez a fesche gavalér a Mezey Ernő oraság?

S ó l e m : Miért ölthözte így föl mogát?

H á j e m : Hogy tévedésbe hozza a választóit és jó magyar khröröstény hazafinak nézzék.

Elmerengek...

Elmerengek ábrándozva
Azt sem tudom mi felett?
Gondolatim szerte járnak
Mint a tarka fellegek.

Elmerengek a magyarnak
Fénye vesztett életén;
Azt gondolom: nem magyar, — de
Zsidó honban vagyok én.

Felhő.

Melyik téríti meg a másikat.

Mocsáry (Németh Bercezhez): Meglásd bá rátom! Ez az Eötvös Károly az Erzsébetvárost egészen meg fogja hódítani a függetlenségi eszméknek.

Németh Bercezi. Én meg az eddigi jelenségekből azt neszelem ki, hogy az Erzsébetváros fogja mandátumával meghódítani Eötvös Károlyt a kormánypárt számára.

Boskó Józsi a híres Mocsáry-kertes Kecske méten.

Jordán atyafiak! Rá ne merjeteK szavazni arra a jó saktervértű Mocsáryra, mert engem utcase elbukunk akkor velem!

Lúdmáj szeletek.

Kisült, hogy a tótmegyékben nem a pánszlávok voltak eddig is a magyarság ellenségei, hanem a pánzsidók.

H u r b á n : Én azért gyűlöltem eddig a magyart, mert azt hittem, hogy zsidó.

Mi az oka annak, hogy a felső megyékből annyian vándorolnak ki Amerikába?

Mert sokan azt hiszik, hogy olyan messzire csak nem megy utánuk a zsidó!

Eötvös Károly nótája.

Szegény legény vagyok én,
Mandátumért járok én;
Választókat fogok én,
Mégis nagyot bukcom én.

ADAKOZNAK A ZSIDÓK.

Kórház a vagy iskolára
Nincs pénze a zsidónak;
Veszekedett krajezárt sem ad
Ingyen soha a gojnak.

De mikor a sakter érdek
Pénzáldozatot kíván,
Jó mélyen a zsebébe nyúl
Valamennyi nagy jordán.

Most is, hogy a választások
Már már beköszöntenek,
S attól félnek, hogy megbuknak
Az országos sakterek.

Sorba járnak diszruhában
A vagyonos firmákat,
S vesztegetni szednek össze
Temételen summákat.

Pénzök nem vesz kárba, tudják,
Hogy sok perczentet hoz az;
Pénzen szerzett többség, miként
Ők akarják, úgy szavaz.

Zsidókból lesz főrendiház;
Ime itt két disz példány,
S polgár házasságra léphet
Kereszténnyel a jordán

Államjavak bérletére
Csupán zsidó pályázhat,
Mindenféle büntetlenül
Bármí vadat csinálhat.

Ámde, hogy ezt el ne ériék,
Vigyázz magyar szavazó!
Ép arra ne szavazz, kiért
Pénzt kínálgat a zsidó.

ELEVEN KAPITÁLIS.

Irta: DON VIGOLE.

Szerelemerki Arnold neje abban az állapotban volt, melyet érdekesnek szoktunk nevezni.

Férje imádta őt, és szeszélyeit örömmel teljesíté: ha meszet kívánt enni, kapart neki a falról; ha nyul pecsenyére fájt a foga, guillotina itélte az öreg macskát, és elkészítetté vadasan; ha pedig fázott a kedves elettárs, befűtött neki a kályhába, és kánikula közepén nyugodtan izzadt vele együtt.

Szerelemerki Arnold csepűkereskedő volt a Három-dob utcában.

Alig telt le hat hónap a menyegző napja óta, midőn már sétálás közben azokat a festett pléheket nézegették, melyekre hosszú csőrű gólya van pingálva, a mint egy nálánál nagyobb, bepolyázott rivattyuval reptül.

A mint említém Szerelemerkinének különös kívánságai támadtak.

Egyszer az állatkertet óhajtotta volna látni.

Szerelemerki hiába ijesztgette a haragos oroszlánokkal, harapós tigrisekkel és más dühös fenevadakkal, — az asszonyka nem állt el kívánságától.

Felöltöztek tehát, és karon kapaszkodván, elindulának a kalitkába zárt vadállatok meglátogatni.

Szerelemerki ur fehér ruháját huzta fel, a felesége pedig különös guszthusból a fekete ruháját vette magára; ugy néztek ki mint a fekete papirosba takart czukorsüveg mellett a hatkrajczáros fagygyuertya.

Megváltották a jegyet, s beléptek a kertbe, a hol egyikük sem volt még soha.

Az uton egy uri embertől kérdezték meg, hogy melyik házban laknak az oroszlánok, és megvannak-e jól kötve?

Az emlegetett állat nagyot bödült e pillanatban. Szerelemerki remegni érzé inait.

Az asszonyka szintén nagy kedvet érzett a visszafordulásra, de az uri ember biztatta őket, hogy az oroszlán nem törhet ki a ketrecből.

A házaspár megindult, s először is a ragadozó madarakhoz értek.

— Nézd Arnold mekkora verebek azok, — szól az asszony a sasokat megpillantva.

— Nem verebek azok, hanem griffmadarak.

— Milyen kopasz a feje annak a nagynak.

— Bizonyosan vén madár.

— Ugy-e kukoriczát esznek ezek a madarak?

— Azt bizony kedves, csak hogy nem szemenkint.

— Hát hogyan?

— Csövestül.

— Ah ah! — csudálkozték a nőcske.

— Menjünk tovább.

Illatos bokrokkal szegélyezett uton lépdegéltek, s már messziről megpillantották az elefántot.

— Juj Arnold, de nagy orra van annak az állatnak! Mindig azt hittem a tied a legnagyobb az egész világon.

— Emlekezél e mit mondtam az orrokról?

— Hogy minél nagyobb az orra valakinek, annál okosabb.

— Ugyan Hedvig miként hasonlíthatasz engem egy baromhoz, egy elefánthoz?!

— Hát az orrnál fogva.

Szerelemerki hallgatott.

Az asszonyka megbámulá a nagy testű állatot, és a mint ez a korlát szelére fekteté orrmányát, csupa mulatságból rátapintott a napernyőjével.

Az elefánt azt hitte enni való az a zöld színre festett vékonyaság, — egy ügyes kanyarintással magához kapta. és orrmánya végét szájához görbité.

— Segítség! megeszi a napernyőmet! — sikongatott a hölgy, és Szerelemerki ur rettentő haragra gyuladt.

Az elefánt nem ette ugyan meg az árnyékvetőt, de oly apróra szétszedte, hogy kilencz napernyőmester megöszült volna az összerakásban.

Szerelemerki boszut akart állani a kárért: a mint az elefánt kinyujtotta orrmányát, rettenetesen vágott erre botjával.

A felingerült elefánt örült galoppirozást kezdett a korlátokkal kerített téren, azután belement a pocsolába mozdulatlanul állt benne egy darabig.

A víz szemlátomást fogyott a medenczéből.

Szerelemerki nevetett.

Az elefánt ismét feléjök nyargalt, mire a felek ösztönszerűleg hátráltak.

Az afrikai vadbarom vizipuskát csinált az orrmányából, Szerelemerki tejfehér ruhája olyan szint vett fel, minőt a pocsolyából kihajtott „gyesznök“ viselnek. Szerelemerkiné pedig valóban méltó lett párjához.

Ez eset után néhány hétre Szerelemerkiné lebetegedett, és elbocsájtotta magától angyali testének kilencz hónapig viselt terhét.

Nagy volt az öröm Izraelben, de nagy lett a bámulat is, midőn látták, hogy az ujszülött orra arasznyi hosszú.

Az asszony az elefántra feledkezett.

A csecsemő hasonlatos vala piros posztóhoz, és annyira rosz néven vette az állapot változtatást, hogy teletorokkal ordított, és orra végét a két füléhez csapkodta.

Az anya elájult rémültében.

Az apa a padlásig ugrált örömeiben.

Mire Szerelemerkiné fölocsodott, férje egy egész árkus papirost irt számokkal tele.

— Arnold! — szól teczetverítkezve a kétségbe esett anya.

— Mi kell te gyönyörűséges briliántja Izraelnek?

— Hát te nem szomorkodol?

— Inkább örülök!

— Miinn? — kérdé szemeit kikarikázva az asszony.

— Ezen a milliőkat érő gyermekem.

— Nem értelek.

— Hát nem látod, hogy arasznyi hosszú orra van?

— Nos?

— Elvisszük mutogatni.

*

Néhány hónap mulván ilyen falragaszt lehetett Debreczen város piacán olvasni:

„Itt látható a legújabbban fölfedezett *Orlelogiv* afrikai népfaj egy eredeti példánya,“

A bódé előtt török fezen és bugyogóban járkal Szerlemerberki Ur, alias Ali Solomandi, és torka szakatából rikongatja tulajdon fiának az afrikai csudabogárnak jeles tulajdonait.

A bódében pedig ül, vagy áll a kis Dávid, és köröket rajzol orrával a levegőbe.

Ki van festve a kölkök czudarul.

Este becsukják a bódét; Ali Solomandi ismét Szerlemerberki Arnold leszen; ősszeszámítja a bevételt, és véghetetlen gyönyörűséggel mutat fiára.

— Ez a tőke mindennap harmincz - negyven forintot kamatozott. Szerlemerberki és neje gazdag emberekké lettek.

Szerencsésjüket sok zsidó megirigylé s azóta, hogy az emberiség fajtáját nemesbitsék, nejeiket hordják az állatkerthbe.

Értekezlet Sábeshelyen.

(Beküldetett a rumi kerületből.)

Főmufti: Mán, hogy kit léptessünk föl? A megyei szabadkezt-párt érdekeinek hátramoszditójától nyert értesítésből tudtam meg, hogy Istóczy Győző beszámoló beszédjében hátrazottan kijelentette, hogy a szabadkezt-párttal örökre szakított. Ennek kapcsán méltóságos állásom folyományra, hogy a mai egybehívott és méltóságos ebédelő egybekapcsolt értekezleten egy szabadkezt-párti képviselőjelöltet fölléptessék. — Nekem két jelteltem van. Mindkettő üldögél trónom zsámolyánál. Mindkettő telivér sakter-párti. Egyik a zsidók által akar még egyszer urrá lenni; — a másik a zsidók zsebéből kandikál ki.

Az egyiket Kényesinek hívják. Csak keljen fel édes Kényesim és csináljon egy szép pukedit az urak előtt. Így ni! Mondhatom jó fiu! Az igaz, hogy a puskaport nem ő találta fel, dolgozni sem szeret, de enni-inni jól tud, szavazni meg az országházában majd csak valahogy megtanul. A zsidókkal, meg a zsidónőkkel egy is jó viszonyban van. A másik Nyirkos ur. Valaha idegen földön saját szorgalma, munkája által tartotta fel magát. A viszonyok változtával sorsa is jobbra változott. Csak hogy az urassága most meg a zsidók által van vezélyeztetve. Hogy a krachot kikerülhesse, szükségesnek találom, hogy sakter-párti képviselőiséget keressem és vállaljon.

Méltóztassanak a kettő közül választani. En az utóbbinak felléptetését leginkább óhajtom; mert ez ma még áldomást fizetni is tud, és a rendelkezési alapot sem kívánja oly nagy mértékben igénybe venni, mint az a másik szegény ördög, a ki százhuszezer forintját három év alatt teljesen elpuffolta és manap csak szerényke évi fizetésből tengeti életét.

Néhány sakter-párti: Éljen Nyirkos képviselő-jelöltünk!

A közönség: Éljen Istóczy!

Főmufti: Uraim! Bátor vagyok önöket figyelmeztetni, hogy elhibázták; talán az én hű szögámat Kényesit, vagy pedig Nyirkos barátomat kívánták volna életetni; oh kérem vegyék csak ajkukra, fogadják szeretettükbe, de legesleginkább fogadják választókerületükbe országos képviselőnek akár a jó Kényesit, akár pedig Nyirkos barátomat, és szeressék meg nekem azt az örömet, hogy a mai diszebémen, melyre — ha akaratom előtt meghajolnak — önöket is meghívom, pezsögövel köszönthessem fel Kényesit vagy Nyirkost, valamint az önk választó-kerületének közlekedéssel kikiáltott képviselő-jelöltjét.

Kameleon Gida: Én a diszebé és pezsög előtt előre is térde hajtok, és magamat ezekre meghívandónak véleményzem a következő, igen fontos okoknál fogva:

1-ör: Én az antiszemitizmusnak ellensége vagyok; mert üzleti összeköttetéseimnél fogva — ez egyszer igazat szólva — magam is félig zsidó vagyok.

2-or: Ez az antiszemitizmus nem egyéb, mint egy agyafurt elme szüleménye, meg a papista papok igazatásainak gyászos következménye.

3-or: Mert én a diszebédek, meg a pezsögöt mód nélkül szeretem.

Főmufti: Előttem szóló ur ma kedves vendégem leend, és a mai hazafias nyilatkozatáért ezzel kinevezem őt kosgyapjas, szalmasarkantyus és pinczekulcsos vitéznek és megválasztatom diszsakternek.

A közönség: Éljen Istóczy!

Főmufti: Mit? Nem hallották, hogy diszebédek lesz, meg pezsög?

A közönség: Inkább éhezünk és szomjazunk, mintsem Istóczytól elpártoljunk.

Főmufti: No akkor vége az értekezletnek. Jertek Kényesi és Nyirkos barátaim, igyuk meg a pezsögöt magunk!

Kameleon Gida: Hát én?

Főmufti: Ön amugy is két kulacos, szíjja magát tele a kulacsából.

Karzo'at. Egy antiszemita naplójából. Közölhetlen. — Mészvilági képek. Ne szoktassuk azokhoz előre olvasóinkat. — Sakter kérdések. Nincsenek jól megfejtvé. — Talány. Két szóból álló. A megfejtése nem lett beklüldve, nekünk pedig nincsen időnk rá fejtegetni. — Iozig. A jó kivánságot köszönik Istóczy és Bartalits. — A keresztény sziveken átszárgaldott keserű érzelmek vizsgálja. Annnyira keserű, hogy nem lehet bevenni. — Rebeka és Szalim. Naszer Eddin dallából. Nem lapunkba való. — Milyen a föld. Igen régi anekdota, krázi versekben elevenített fel. — Phárbaj thürtenet. Gyöngre dolgozatt. — Zúzárvérse, a melynek csak fele igaz. Legnagyobb baja az, hogy a fele sincs igaz versekben írva. — Fohászokdás. Sajnáljuk fohásza indító okait, de versét nem közölhetjük. — A zsidó. Füttyölőre alkalmazott gyöngye füttyülmények. — A nemzet ginusza. Ne háborgassuk e gyöngye dolgozattal. — Kortes-dal. Nem rossz, lehet, hogy felhasználjuk. — Elmerengek. Úgyes kis vers, adni fogjuk. — Jajtesz tanításai az ő Köbl fahöz. Egy kettőn kissé változtatva, majd talán beválnak. — Reszebő. Hosszu lett volna az egészet közölni, miután a czikk amugy is nagyon helyi érdekű, jövőre kérjük rövid élczekben előadni a történeteket, vagy csupán leírni, s mi majd feldolgozzuk. A kerület iránt nagy érdeklődéssel vagyunk, s megteszünk mindent, a mit csak tehetünk. — Don Vigile. Kissé megkuritva gömbölyűbbnek találtuk. — U. J. A talányok jók, fogadja érte köszönetünket.

BARTALITS IMRE kiadóhivatalában, Budapest VIII. Eszterházy-utca 12. sz. megrendelhető:

A MEGRÖGZÖTT MAIMONIDES DELIRIUMA

vagyis:

HITELES ZSIDÓ-KÁTÉ,

A TALMUDZSIDÓ HITÁGAZATAI, IMÁI ÉS VALLÁSOS SZERTARTÁSAI.

IRTA: ZIMÁNDY IGNÁCZ.

Ára 2 forint.